

Elhagyatott, félreeső falvainkat
 lassan a senki lakja.
 Az ágyakban betegség nyög.
 Öregeink egymást takarítják el.
 Emlékük botorkál csak,
 tévelyeg még a környékek
 riadt szagában.

Eső, 2011/1.

(Serfőző Simon 1942-ben született Zagyvarékason. Verset és prózát ír. József Attila-díjas.)

Király Levente

MENNYIT ÉREK

Fájdalmad bárcsak átvehetném,
 mint egy nehéz zsákot.
 Az állat rúgkapál benne,
 rogyadozó térddel mégis
 boldogan cipelném.
 Kioldanám végül a zsák száját,
 belerúgnék a visító állatba,
 köveket dobnék utána,
 vissza ne jöjjön, tűnjön el örökre.

Fájdalmad bárcsak megszüntethetném.
 Kezem a sebre tenném, csettintenek
 „távozz belőle, betegség!”,
 s a bőr elsimulna, hült helye maradna
 a sebnek, a fájdalom elillanna,
 madárként röppenne fel
 a megkönnyebbülés sóhaja.

Remélem, fájdalmad tompíthatom.
 Úgy teszek, mintha nem lennék kétségbe esve,
 úgy beszélek, mintha nem történt volna semmi különös.
 Jókedvem hamis, rossz színész vagyok,
 a lóláb nem kilóg, a lóláb látszik szinte csak.
 Te mégis mosolyogsz, és átlátsz rajtam:
 szándékom kiírva homlokomra
 és talán ettől csillapul fájdalmad.

Belebolondulok, hogy csak ennyit érek,
 megbolondulok, hogy képtelen vagyok többre,
 megőrjít, hogy nem tehetek mást.

Alföld, 2011/3.

(Király Levente 1976-ban született Szegeden. Verset és prózát ír.)